

Tilbagegang for Tuberkulosen, tror jeg, man maa se paa Tallene med megen Kritik. Der er ikke Tvivl om, at Tuberkulosen er gaaet ganske overordentlig meget tilbage, og naar det ikke kan paavises saa meget ad statistisk Vej, som man egentlig skulde vente, ligger det sikkert i, at der nu indenfor Lægestanden er vakt langt større Opmærksomhed for denne Sag, end der har været tidligere, saaledes at Tuberkulosetilfældene og Tuberkulosedødsfaldene nu anmeldes i lang større Maalestok end tidligere, hvor mange Tilfælde gik ind under andre Sygdomme, fordi man ikke var saa opmærksom paa, at de netop skulde anmeldes som Tuberkulose. Dette fører igen til, at selv om Dødeligheden og Sygeligheden er gaaede ret betydelig ned, ses det ikke saa meget af Statistikken. Jeg for mit Vedkommende er ikke i Tvivl om, at selv om man ikke finder noget specifikt Middel til Tuberkuløsen Udryddelse, saaledes som man har det overfor mange andre Sygdomme, vil den Dag komme, hvis man fortsætter ad den Vej, man nu er inde paa, da Tuberkulosen her i Landet bliver lige saa sjælden en Sygdom, som Spedalskhed er i Øjeblikket. Maaske vil man i Løbet af et halvt Hundred Aar naa til at faa Tuberkulosen ganske udryddet, og derfor tror jeg, at de Penge, der anvendes til denne Art Foranstaltninger, ere ganske overordentlig godt givne ud.

Hammerich: Jeg kan ligesom andre ærede Talere anbefale det foreliggende Lovforslag. Det fremkommer vel nærmest, fordi der i Loven af 1905 er en Revisionsbestemmelse, og de Ændringer, som det indeholder, ere ikke betydelige. Spørgsmaalet er derfor nærmest, om Staten vedblivende med lignende Ofre skal støtte Kampen mod Tuberkulosen. Der er imidlertid ingen Tvivl om, at der i Virkeligheden er samme Grund dertil nu som den Gang. Tuberkulosen er endnu i den Grad den mest hærgende Sygdom, at selv om man lægger sammen de Ofre, alle vore andre betydelige Sygdomme kræve, kommer man dog til et mindre Tal end for Tuberkulosen alene. Man har ikke konstateret nogen stor Formindskelse af Dødsfaldenes Antal ved de Foranstaltninger, der ere foretagne, men, som den ærede sidste Taler (Rørdam) sagde, har det sine særlige Grunde, og saa meget er sikkert,

at skulde Foranstaltningerne føre til en betydelig Nedgang i Tuberkulosetilfældene, for ikke at tale om, at Sygdommen, som det ærede Medlem profeterede, helt forsvandt blandt vore hærgende Sygdomme, var det nationaløkonomisk set en overordentlig fordelagtig Anvendelse af Pengene, thi en stor Del af de 6,000, der aarlig dø af Tuberkulose, rives netop bort i den Alder, hvor de ere blevne arbejdsdygtige, med andre Ord, hvor de have kostet Samfundet ret meget og nu skulde begynde at betale noget igen.

Derfor bliver Spørgsmaalet her nærmest, om den Vej, man er gaaet, er den rette. Det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) mente, at man skulde gaa andre Veje. Men jeg tror, at det meste af, hvad han fremdrog, er Punkter, hvor Staten i Virkeligheden nu yder Støtte gennem den sociale Lovgivning — paa et meget væsentligt Punkt staar Staten netop nu overfor at skulle gribe ind og skaffe Forbedringer, i alt Fald her i København, nemlig ved den nye Byggelov —, men er der i øvrigt andet her at gøre, saa giver jeg den ærede sidste Taler (Rørdam) Ret i, at det snarere hører hjemme under den anden Tuberkuloselov end under den her foreliggende.

Jeg for mit Vedkommende vilde finde det ganske urigtigt at gøre det til en Statsopgave at bygge og drive Tuberkulosehospitaller. Der er ikke Tvivl om, at den Vej, man hidtil har fulgt, hvorefter Staten i stort Maal har baaret Udgifterne til Pleje af dem, der trænge til Støtte, og ydet vægtige Bidrag til Opførelse af Hospitaler, idet man har ladet Kommuner og private gennemføre og bære Ansvaret for Foranstaltningerne, er den rette. Det sunde Princip: Hjælp til Selvhjælp bør sikkert være gældende for Statens Støtte i denne Slags Sager. Spørgsmaalet bliver da først: Har den Hjælp, der er ydet, været tilstrækkelig? Og i saa Henseende har man, naar man ser, i hvilket Maal Hospitaler, Sygehuse og Sanatorier ere voksede op i disse Aar, ikke Lov til at sige andet, end at Hjælpen foreløbig har vist sig at være ganske tilstrækkelig. Spørgsmaalet bliver derefter, om Hjælpen har været for stor. Men det mener jeg heller ikke, man kan gaa ud fra. Hjælpen er jo ganske betydelig begrænset ved Loven af 1905, og det eneste Punkt, hvor der i dette Lovforslag er en lidt mere